

- **translated title:**
Europejska konwencja o telewizji ponadgranicznej
- **original title:**
European Convention on Transfrontier Television
- **identification number of the convention:**
ETS No. 132
- **place of the translation:**
Warsaw
- **body responsible for the translation:**
Biuro Informacji Rady Europy / Information Office of the Council of Europe
- **status of the translation:**
unofficial
- **host item:**
based on: *Wybór konwencji Rady Europy*. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN, 1999 (ISBN 83-01-13035-0), verified with *Dziennik Ustaw* [the Official Journal] 1995 No. 32, item 160 (ISSN 0867-3411).

Europejska konwencja o telewizji ponadgranicznej¹

Strasburg, 5 maja 1989 roku

European Treaty Series (ETS) / Série des traités européens (STE) Nr 132

Preambuła

Państwa członkowskie Rady Europy oraz inne Państwa–Strony Europejskiej konwencji kulturalnej - sygnatariusze niniejszego dokumentu,

zważywszy na fakt, że celem Rady Europy jest osiągnięcie większej jedności jej Państw członkowskich w celu gwarantowania i realizacji ideałów i zasad stanowiących ich wspólne dziedzictwo;

zważywszy, że godność i jednakowa wartość każdego człowieka stanowią fundamentalne elementy tych zasad;

zważywszy, że wolność wyrażania opinii i informacji, przewidziana w artykule 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, stanowi jedno z zasadniczych założeń społeczeństwa demokratycznego i jeden z podstawowych warunków dla jego rozwoju i rozwoju każdej jednostki;

potwierdzając swe oddanie zasadam wolnego przepływu informacji i idei oraz niezależności organizacji nadawczych, co stanowi nieodzowną podstawę ich działalności;

potwierdzając znaczenie transmisji telewizyjnych dla rozwoju kultury i wolnego formowania opinii w warunkach gwarantujących pluralizm i równość szans dla wszystkich demokratycznych grup i partii politycznych;

przekonane, że ciągły rozwój techniki informacji i komunikacji powinien służyć popieraniu, niezależnie od granic państw, prawa do wyrażania myśli, do poszukiwania, odbierania i przekazywania informacji oraz idei, bez względu na ich źródło;

pragnąc stworzyć publiczności coraz większy wybór usług programowych, powiększając tym samym dziedzictwo Europy i rozwijając jej twórczość audiowizualną, oraz zdecydowane osiągnąć ten kulturalny cel poprzez wysiłki na rzecz zwiększenia produkcji i obiegu programów wysokiej jakości, spełniając tym samym oczekiwania publiczności w dziedzinie polityki, kultury i edukacji;

uznając potrzebę konsolidacji wspólnych szerokich podstaw regulacji prawnej;

mając na uwadze Rezolucję nr 2 oraz Deklarację Pierwszej Europejskiej Konferencji Ministerialnej na temat polityki środków masowego przekazu;

pragnąc rozwijać zasady zawarte w istniejących zaleceniach Rady Europy co do zasad reklam telewizyjnych, równości kobiet i mężczyzn w środkach masowego przekazu, wykorzystania możliwości satelitarnych dla celów telewizyjnych i radiowych oraz popierania produkcji audiowizualnej w Europie,

¹ Tłumaczenie ma charakter nieoficjalny. Konwencja ratyfikowana przez RP, opublikowana w *Dzienniku Ustaw* z 1995 r. Nr 32, poz. 160.

postanowiły, co następuje:

ROZDZIAŁ I POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1 Przedmiot i cel

Niniejsza konwencja dotyczy usług programowych zawartych w transmisjach. Celem jej jest ułatwienie Stronom transmisji międzynarodowych oraz retransmisji telewizyjnych usług programowych.

Artykuł 2 Wyjaśnienie pojęć

W rozumieniu niniejszej konwencji:

- a) „transmisja” oznacza pierwotną emisję, za pomocą nadajnika naziemnego, kabla lub jakiegokolwiek rodzaju satelity, w postaci zakodowanej lub nie, telewizyjnych usług programowych do odbioru masowego. Nie obejmuje usług komunikacyjnych świadczonych na życzenie indywidualne;
- b) „retransmisja” oznacza fakt odbioru i jednoczesnego nadania, bez względu na zastosowane środki techniczne, całych i nie zmienionych telewizyjnych usług programowych lub ważnych fragmentów takich usług, emitowanych przez stację telewizyjną do odbioru masowego;
- c) „nadawca” jest to osoba fizyczna lub prawna, która dokonuje układu telewizyjnych usług programowych do odbioru masowego i transmituje je lub zleca ich transmisję, w całości i w nie zmienionej postaci, stronie trzeciej;
- d) „usługa programowa” oznacza wszystkie części pojedynczej usługi świadczonej przez danego nadawcę w znaczeniu określonym w poprzednim ustępie;
- e) „europejskie dzieła audiowizualne” są to dzieła twórcze, których produkcją lub koprodukcją zarządzają europejskie osoby prawne lub fizyczne;
- f) „reklama” oznacza wszelkie publiczne obwieszczenia mające na celu popieranie sprzedaży, zakupu lub wynajmu produktu lub usługi, promocję idei czy sprawy lub spowodowanie innego skutku pożądanego przez reklamującego, dla których to celów udzielono reklamującemu czasu transmisyjnego na zasadach odpłatności lub za inne podobne wynagrodzenie;
- g) „sponsorowanie” oznacza udział osoby fizycznej lub prawnej, nie zaangażowanej w działalność transmisyjną ani w produkcję dzieł audiowizualnych, w bezpośrednim lub pośrednim finansowaniu programu w celu promocji jej nazwy, znaku fabrycznego lub wizerunku.

Artykuł 3

Zastosowanie

Niniejszą konwencję stosuje się do wszelkich usług programowych transmitowanych lub retransmitowanych przez jednostki lub środki techniczne w ramach jurysdykcji Strony konwencji, zarówno za pośrednictwem kabla, nadajnika naziemnego, jak też satelity, gdy usługi te mogą być odbierane pośrednio lub bezpośrednio, na terytorium jednej lub kilku spośród pozostałych Stron.

Artykuł 4

Wolność odbioru i retransmisji

Strony zagwarantują wolność wyrażania opinii i informacji zgodnie z artykułem 10 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także swobodny odbiór oraz nie będą ograniczać retransmisji na swych terytoriach usług programowych zgodnych z warunkami niniejszej konwencji.

Artykuł 5

Obowiązki Stron transmitujących

1. Każda Strona transmitująca zapewni, za pomocą odpowiednich środków i przez swe kompetentne organy, zgodność z niniejszą konwencją wszystkich usług programowych transmitowanych przez jednostki lub środki techniczne w ramach swej jurysdykcji w rozumieniu artykułu 3.

2. W rozumieniu niniejszej konwencji Stroną transmitującą jest:

- a) w przypadku transmisji naziemnych, Strona, na której terytorium następuje pierwotna emisja programu;
- b) w przypadku transmisji satelitarnych:
 - i. Strona, na której terytorium znajduje się urządzenie nadające do satelity;
 - ii. Strona, która udziela pasma częstotliwości lub kanału na satelicie, w przypadku gdy urządzenie nadające do satelity znajduje się w kraju nie będącym Stroną niniejszej konwencji;
 - iii. Strona, w której znajduje się siedziba nadawcy programu, gdy nie ustalone są kompetencje wynikające z punktów i. oraz ii.

3. Gdy usługi programowe transmitowane z państw nie będących Stronami niniejszej konwencji retransmitowane są przez jednostki lub środki techniczne w ramach jurysdykcji Strony konwencji w rozumieniu artykułu 3, Strona ta, działając w charakterze Strony transmitującej, zagwarantuje za pomocą odpowiednich środków i za pośrednictwem swych kompetentnych organów zgodność z warunkami niniejszej konwencji.

Artykuł 6

Zapewnienie informacji

1. Obowiązki nadawcy zostaną wyraźnie i odpowiednio określone w upoważnieniu wydanym przez kompetentne władze każdej ze Stron lub w umowie wynegocjowanej z tymi władzami albo też przez jakiegokolwiek inne środki prawne.

2. Kompetentne władze każdej Strony transmitującej udostępnią na żądanie informacje na temat nadawcy. Informacje takie będą zawierać co najmniej nazwę lub określenie, siedzibę oraz status nadawcy, nazwę jego przedstawiciela prawnego, skład jej kapitału, charakter, cele i sposób finansowania usług programowych, jakie nadawca ten świadczy lub ma zamiar świadczyć.

ROZDZIAŁ II

SPRAWY PROGRAMOWE

Artykuł 7

Obowiązki nadawcy

1. Wszystkie części składowe usług programowych w swym sposobie prezentacji oraz treści powinny szanować godność człowieka oraz podstawowe prawa innych.

W szczególności nie mogą one:

- a) być nieprzyzwoite, a zwłaszcza zawierać pornografię,
- b) nadmiernie eksponować brutalności lub stwarzać prawdopodobieństwa wzbudzania nienawiści rasowej.

2. Wszystkie części składowe usług programowych, stwarzające niebezpieczeństwo zaburzenia fizycznego, umysłowego lub moralnego rozwoju dzieci i młodzieży, nie będą umieszczane w programie wówczas, gdy z uwagi na czas nadawania oraz oglądalność istnieje niebezpieczeństwo, że dzieci i młodzież mogłyby je oglądać.

3. Nadawca gwarantuje, że dzienniki będą uczciwie przedstawiały fakty i wydarzenia oraz stymulowały swobodne formowanie opinii.

Artykuł 8

Prawo do odpowiedzi

1. Wszystkie Strony transmitujące gwarantują, że każda osoba fizyczna lub prawna, bez względu na narodowość lub miejsce zamieszkania, będzie posiadać możliwość skorzystania z prawa do odpowiedzi lub z innych porównywalnych środków prawnych lub administracyjnych w związku z programami transmitowanymi lub retransmitowanymi przez jednostki czy środki techniczne w ramach jurysdykcji danej Strony w rozumieniu artykułu 3. W szczególności Strony zagwarantują możliwość skutecznego korzystania z prawa do odpowiedzi, stwarzając stosowne limity czasowe i inne ustalenia dla korzystania z tego prawa. Skuteczne korzystanie z tego prawa lub innych porównywalnych prawnych czy administracyjnych środków będzie gwarantowane zarówno przez koordynację czasową, jak i przez odpowiednie procedury.

2. W tym celu nazwa nadawcy odpowiedzialnego za daną usługę programową będzie prezentowana w stosowny sposób w regularnych odstępach czasu.

Artykuł 9 **Dostęp widowni do głównych wydarzeń**

Strony zbadają środki prawne w celu uniknięcia możliwości nierespektowania prawa widowni do informacji w wyniku korzystania przez nadawcę z jego wyłącznych praw do transmisji lub retransmisji w rozumieniu artykułu 3, sprawozdań z wydarzeń budzących szczególne zainteresowanie publiczne, jeśli to korzystanie z prawa powoduje pozbawienie dużej części publiczności na terytorium jednej lub większej liczby Stron możliwości śledzenia tego wydarzenia w telewizji.

Artykuł 10 **Cele kulturalne**

1. Tam, gdzie będzie to wykonalne, Strony zagwarantują za pomocą odpowiednich środków, że nadawcy będą rezerwować dla dzieł europejskich większość czasu emisyjnego, wyłączając czas przeznaczony na dzienniki, imprezy sportowe, rozrywkę, reklamy i usługi teletekstowe. Tak zarezerwowana część czasu emisyjnego powinna rosnać progresywnie na podstawie stosownych kryteriów przy uszanowaniu obowiązków nadawcy wobec widzów w zakresie informacji, edukacji, kultury i rozrywki.

2. W przypadku różnicy zdań między Stroną odbierającą a emitującą co do zastosowania poprzedniego ustępu, możliwe jest, na żądanie jednej ze Stron, zwrócenie się do Stałego Komitetu, który przedstawi swą opinię doradczą na dany temat. Taka różnica zdań nie podlega procedurze arbitrażowej przewidzianej w artykule 26.

3. Strony zobowiązują się wspólnie poszukiwać najbardziej odpowiednich środków i procedur wspierania działalności i rozwoju w zakresie produkcji europejskiej bez dyskryminacji poszczególnych nadawców, szczególnie w krajach o niewielkich możliwościach produkcyjnych w zakresie programów audiowizualnych oraz w krajach o ograniczonych obszarach językowych.

4. W duchu współpracy i wzajemnej pomocy, jaki leży u podstaw niniejszej konwencji, Strony podejmą starania w celu uniknięcia sytuacji, w której usługi programowe emitowane lub retransmitowane przez jednostki lub środki techniczne w ramach ich jurysdykcji w rozumieniu artykułu 3 stanowiłyby zagrożenie dla pluralizmu prasy i rozwoju przemysłu filmowego. Zgodnie z powyższym, żadne dzieła kinematograficzne nie będą emitowane w ramach takich usług, jeśli nie zostanie to uprzednio uzgodnione pomiędzy właścicielem praw do tych dzieł i nadawcą; dotyczy to okresu dwóch lat od premiery kinowej takich dzieł. W przypadkach dzieł filmowych, których dany nadawca jest koproducentem, okres ten wyniesie jeden rok.

ROZDZIAŁ III REKLAMY

Artykuł 11 Wymogi ogólne

1. Wszystkie reklamy powinny być rzetelne i uczciwe.
2. Reklamy nie powinny wprowadzać w błąd ani przynosić szkody interesom konsumentów.
3. Reklamy adresowane do dzieci lub wykorzystujące dzieci w charakterze aktorów powinny unikać wszystkiego, co mogłoby przynieść szkodę ich interesom, oraz uwzględniać szczególny charakter tej grupy widzów.
4. Reklamujący się nie powinien mieć wpływu na redakcję treści programów.

Artykuł 12 Czas trwania

1. Ilość reklam nie będzie przekraczała 15% dziennego czasu emisji. Udział ten może jednak ulec podwyższeniu do 20%, przy uwzględnieniu bezpośrednich ofert sprzedaży, kupna czy wynajmu produktów lub świadczenia usług dla widzów, jeśli bezpośrednie reklamy nie przekroczą 15%.
2. Ilość reklam bezpośrednich w ciągu jednej godziny nie przekroczy 20%.
3. Takie formy reklam, jak bezpośrednie oferty sprzedaży, zakupu czy wynajmu produktów lub świadczenia usług na rzecz widzów, nie powinny przekraczać jednej godziny dziennie.

Artykuł 13 Forma i przedstawianie reklam

1. Reklamy powinny być łatwe do rozpoznania i wyraźnie oddzielone od innych pozycji usługi programowej za pomocą środków optycznych lub akustycznych. Z zasady powinny być nadawane w blokach.
2. Reklamy podświadome są niedopuszczalne.
3. Niedopuszczalne są też reklamy potajemne, w szczególności przedstawianie produktów lub usług w programach, gdy ma to służyć celom reklamowym.
4. W reklamach nie mogą występować wizualnie lub ustnie osoby, które regularnie prezentują programy informacyjne, jak dzienniki czy magazyny aktualności.

Artykuł 14 Miejsce reklam

1. Reklamy należy emitować pomiędzy programami. Pod warunkiem spełnienia wymogów zawartych w ustępach 2-5 niniejszego artykułu, reklamy mogą też być nadawane w czasie

trwania programów w taki sposób, by nie ucierpiała na tym ciągłość i wartość programu oraz dobro posiadacza praw do tego programu.

2. W programach złożonych z niezależnych pozycji, programach sportowych lub innych programach o podobnej strukturze, zawierających przerwy, reklamy mogą być nadawane wyłącznie pomiędzy poszczególnymi pozycjami lub w przerwach.

3. Emisja dzieł audiowizualnych, jak filmy fabularne i filmy wyprodukowane dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali, lekkich programów rozrywkowych i programów dokumentalnych), trwających ponad 45 minut, przerywana być może tylko jeden raz podczas każdego pełnego okresu 45 minut. Następne przerwy dopuszcza się, jeśli dzieła takie trwają co najmniej 20 minut dłużej niż dwa lub więcej okresów pełnych 45 minut.

4. Gdy reklamy emitowane są w trakcie nadawania programów innych niż wymienione w ustępie 2, czas pomiędzy kolejnymi przerwami na reklamy nie może być krótszy niż 20 minut.

5. Reklam nie umieszcza się w żadnych transmisjach z uroczystości religijnych. Dzienniki i magazyny aktualności, programy dokumentalne i religijne oraz programy dla dzieci nie powinny być przerywane reklamami, jeśli trwają krócej niż 30 minut. Jeśli trwają 30 minut lub dłużej, stosuje się przepisy poprzednich ustępów.

Artykuł 15 **Reklamowanie szczególnych produktów**

1. Nie zezwala się na reklamowanie wyrobów tytoniowych.

2. Reklamowanie napojów alkoholowych wszelkich rodzajów powinno być zgodne z następującymi regułami:

- a) reklamy nie mogą być adresowane w szczególności do małoletnich; nikt z występujących w reklamie w związku z konsumpcją napojów alkoholowych nie powinien wyglądać na osobę małoletnią;
- b) reklamy takie nie mogą wiązać konsumpcji alkoholu z tężyzną fizyczną lub prowadzeniem samochodu;
- c) reklamy takie nie mogą zawierać stwierdzenia, że alkohol jest środkiem leczniczym, pobudzającym lub uspokajającym bądź środkiem rozwiązywania problemów osobistych;
- d) reklamy nie powinny zachęcać do nieumiarkowanego spożycia alkoholu ani też przedstawiać abstynencji lub umiarkowania w negatywnym świetle;
- e) nie należy kłaść przesadnego nacisku na zawartość alkoholu w napojach.

3. Reklamy leków i metod leczenia dostępnych na terytorium Strony transmitującej jedynie z przepisu lekarza są niedopuszczalne.

4. Reklamy wszelkich innych leków i metod leczenia powinny być łatwo rozpoznawalne jako takie, rzetelne, prawdziwe i możliwe do weryfikacji oraz zgodne z wymogiem ochrony jednostki przed szkodą.

Artykuł 16

Reklamy adresowane szczególnie do jednej Strony

1. W celu uniknięcia wypaczeń konkurencji i zagrożenia systemu telewizyjnego danej Strony, reklamy skierowane specjalnie i dość często do widowni jednej ze Stron, nie będącej Stroną transmitującą, nie powinny stanowić obejścia przepisów o reklamach obowiązujących na terytorium tej Strony.

2. Postanowienia poprzedniego ustępu nie mają zastosowania, gdy:

- a) wspomniane wyżej przepisy o reklamach stanowią dyskryminację między reklamami transmitowanymi przez jednostki lub środki techniczne w ramach jurysdykcji danej Strony a reklamami transmitowanymi przez jednostki lub środki techniczne w ramach jurysdykcji drugiej Strony, lub:
- b) zainteresowane Strony zawarły dwustronne lub wielostronne porozumienie w tej sprawie.

ROZDZIAŁ IV

SPONSOROWANIE

Artykuł 17

Wymogi ogólne

1. Gdy program lub cykl programów jest w całości lub w części sponsorowany, fakt ten powinien być wyraźnie stwierdzony przez umieszczenie stosownych informacji na początku i/lub końcu tego programu.

2. Sponsor w żadnych okolicznościach nie może wpływać na treść i układ programów sponsorowanych w sposób naruszający odpowiedzialność i redakcyjną niezależność nadawcy w zakresie tych programów.

3. Programy sponsorowane nie mogą zachęcać do sprzedaży, zakupu lub wynajmu produktów czy usług sponsora lub strony trzeciej, szczególnie drogą nawiązywania do tych produktów czy usług w programie w celu ich promocji.

Artykuł 18

Zakazane sponsorowanie

1. Programów nie mogą sponsorować osoby fizyczne lub prawne, których główna działalność polega na wyrobie lub sprzedaży produktów lub świadczeniu usług, których reklamowanie jest zakazane na mocy artykułu 15.

2. Nie dopuszcza się sponsorowania dzienników i magazynów aktualności.

ROZDZIAŁ V POMOC WZAJEMNA

Artykuł 19 Współpraca między Stronami

1. Strony zobowiązują się do udzielania sobie wzajemnej pomocy przy wprowadzaniu w życie niniejszej konwencji.

2. W tym celu:

- a) każda Układająca się Strona wyznaczy jeden lub więcej organów właściwych, których nazwy i adresy przekaże Sekretariatowi Generalnemu² Rady Europy w momencie składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- b) Strona, która wyznaczy więcej niż jeden właściwy organ, określi w swym powiadomieniu na mocy punktu a) kompetencje poszczególnych organów właściwych.

3. Organ właściwy wyznaczony przez Stronę:

- a) dostarcza informacje przewidziane w artykule 6 ustęp 2 niniejszej konwencji;
- b) dostarcza informacje na żądanie organu właściwego wyznaczonego przez inną Stronę, dotyczące wewnętrznych przepisów prawnych i praktyki w dziedzinach objętych niniejszą konwencją;
- c) współpracuje z organami właściwymi wyznaczonymi przez inne Strony, jeśli będzie to mogło zwiększyć skuteczność środków podjętych w celu wprowadzania w życie niniejszej konwencji;
- d) rozważy wszelkie trudności powstające w wyniku stosowania niniejszej konwencji, na jakie zwróci jej uwagę organ właściwy wyznaczony przez inną Stronę.

ROZDZIAŁ VI STAŁY KOMITET

Artykuł 20 Stały Komitet

1. Dla celów niniejszej konwencji powołany zostanie Stały Komitet.

2. Każdą ze Stron może w Stałym Komitecie reprezentować jeden lub więcej delegatów. Każda delegacja będzie posiadać jeden głos. W ramach swych kompetencji Europejska Wspólnota Gospodarcza będzie korzystać z prawa głosu, z liczbą głosów równą liczbie swych Państw członkowskich będących Stronami niniejszej konwencji; Europejska Wspólnota Gospodarcza nie będzie korzystać z prawa głosu w tych przypadkach, gdy będą to czynić jej Państwa członkowskie i odwrotnie.

3. Każde z Państw wymienionych w artykule 29 ustęp 1, nie będące Stroną niniejszej konwencji, może być reprezentowane w Komitecie przez obserwatora.

² Powinno być: Sekretarzowi Generalnemu.

4. Stały Komitet, w celu realizacji pełnionych funkcji, może zwracać się o radę do ekspertów. Z własnej inicjatywy lub na żądanie zainteresowanej instytucji może zaprosić na swe obrady lub część obrad w ramach jednego posiedzenia dowolną instytucję międzynarodową lub krajową, rządową lub pozarządową, posiadającą kwalifikacje w dziedzinie objętej niniejszą konwencją. Decyzję o zaproszeniu takich ekspertów lub instytucji podejmują członkowie Komitetu większością trzech czwartych głosów.

5. Stały Komitet zwołuje Sekretarz Generalny Rady Europy. Jego pierwsze posiedzenie odbędzie się w ciągu sześciu miesięcy od daty wejścia w życie konwencji. Komitet będzie się następnie zbierał na każde żądanie jednej trzeciej Stron lub Komitetu Ministrów Rady Europy albo z inicjatywy Sekretarza Generalnego Rady Europy, zgodnie z postanowieniem artykułu 23 ustęp 2, lub też na żądanie jednej lub więcej Stron zgodnie z postanowieniami artykułów 21 litera c) oraz 25 ustęp 2.

6. Większość Stron stanowić będzie *quorum* dla odbycia posiedzenia Stałego Komitetu.

7. Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 4 i artykułu 23 ustęp 3, decyzje Stałego Komitetu będą podejmowane większością trzech czwartych głosów członków obecnych na posiedzeniu.

8. Z zastrzeżeniem postanowień niniejszej konwencji, Stały Komitet ustali swój własny regulamin.

Artykuł 21 **Funkcje Stałego Komitetu**

Stały Komitet odpowiada za przestrzeganie i stosowanie niniejszej konwencji. Może on:

- a) przedstawić Stronom zalecenia odnośnie do stosowania niniejszej konwencji;
- b) zgłaszać sugestie co do koniecznych modyfikacji konwencji oraz badać propozycje takich modyfikacji zgłoszone zgodnie z postanowieniami artykułu 23;
- c) badać na życzenie jednej lub więcej Stron kwestie związane z interpretacją przepisów konwencji;
- d) dokładać wszelkich starań w celu osiągnięcia polubownego rozstrzygnięcia wszelkich trudności przedstawionych mu na mocy artykułu 25;
- e) przedstawiać zalecenia Komitetowi Ministrów dotyczące zaproszenia do przystąpienia do konwencji Państw innych niż wymienione w artykule 29 ustęp 1.

Artykuł 22 **Sprawozdania Stałego Komitetu**

Po każdym posiedzeniu Stały Komitet złoży Stronom i Komitetowi Ministrów Rady Europy sprawozdanie ze swych obrad i podjętych decyzji.

ROZDZIAŁ VII POPRAWKI

Artykuł 23 Poprawki

1. Każda ze Stron może zgłosić propozycje poprawek do niniejszej konwencji.
2. Wszelkie propozycje poprawek przedłożone zostaną Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, który poinformuje o nich Państwa członkowskie Rady Europy, inne Państwa–Strony Europejskiej konwencji kulturalnej, Europejską Wspólnotę Gospodarczą oraz wszelkie Państwa nieczłonkowskie, które przystąpią lub zostaną zaproszone do przystąpienia do niniejszej konwencji zgodnie z postanowieniami artykułu 30. Sekretarz Generalny Rady Europy zwoła posiedzenie Stałego Komitetu najwcześniej w dwa miesiące po otrzymaniu propozycji.
3. Stały Komitet rozpatrzy każdą propozycję poprawki i przedstawi jej tekst przyjęty przez większość trzech czwartych członków Stałego Komitetu do zatwierdzenia Komitetowi Ministrów. Po zatwierdzeniu tekst zostanie przekazany Stronom do przyjęcia.
4. Poprawka wejdzie w życie trzydziestego dnia od chwili, w której wszystkie Strony poinformują Sekretarza Generalnego o jej przyjęciu.

ROZDZIAŁ VIII DOMNIEMANE NARUSZENIA

Artykuł 24 Domniemane naruszenia

1. Strona, która uzna, iż miało miejsce naruszenie niniejszej konwencji, poinformuje Stronę nadającą program o domniemaniu naruszenia, po czym obie Strony dołożą starań, by przezwyciężyć trudności na podstawie postanowień artykułów 19, 25 i 26.
2. Jeśli domniemane naruszenie będzie posiadać charakter jawny, poważny i groźny, dotyczyć ważnych kwestii publicznych i odnosić się do artykułu 7 ustępy 1 lub 2, art. 12, art. 13 ustęp 1 (pierwsze zdanie), art. 14 lub 15 ustępy 1 lub 3, a także utrzymywać się w ciągu 2 tygodni po przesłaniu informacji o nim, Strona odbierająca może tymczasowo zawiesić retransmisję inkryminowanej usługi programowej.
3. We wszystkich pozostałych przypadkach domniemanego naruszenia, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustępie 4, Strona odbierająca może zawiesić tymczasowo retransmisję inkryminowanej usługi programowej po upływie ośmiu miesięcy od poinformowania o naruszeniu, jeśli domniemane naruszenie utrzymuje się.
4. Tymczasowe zawieszenie retransmisji jest niedopuszczalne w przypadkach domniemanych naruszeń artykułu 7 ustęp 3 oraz art. 8, 9 lub 10.

ROZDZIAŁ IX ROZWIĄZYWANIE SPORÓW

Artykuł 25 Postępowanie pojednawcze

1. W przypadku trudności powstałych w stosowaniu niniejszej konwencji, zainteresowane Strony dołożą starań, by osiągnąć polubowne rozwiązanie.

2. Jeżeli żadna ze Stron nie zgłosi sprzeciwu, Stały Komitet może rozpatrzyć sprawę, będąc do dyspozycji zainteresowanych Stron, w celu osiągnięcia zadowalającego rozstrzygnięcia w możliwie najkrótszym czasie, a także sformułowania tam, gdzie to będzie wskazane, opinii doradczej na dany temat.

3. Każda ze Stron zainteresowanych zobowiązuje się niezwłocznie przekazać Stałemu Komitetowi wszelkie informacje i środki niezbędne do wykonywania przezeń funkcji wynikających z poprzedniego ustępu.

Artykuł 26 Arbitraż

1. Jeżeli zainteresowane Strony nie zdołają rozstrzygnąć sporu zgodnie z postanowieniami artykułu 25, mogą na mocy wspólnego porozumienia przekazać ten spór do rozpatrzenia w drodze arbitrażu, którego procedurę określa załącznik do niniejszej konwencji. W przypadku nieosiągnięcia takiej ugody co do arbitrażu w ciągu sześciu miesięcy od złożenia pierwszej prośby o wszczęcie postępowania pojednawczego, spór może być przekazany do arbitrażu na żądanie jednej ze stron.

2. Każda ze Stron może w dowolnym czasie stwierdzić, że uznaje za obowiązkowe z mocy prawa i bez specjalnej zgody, zastosowanie, w odniesieniu do każdej innej Strony przyjmującej to samo zobowiązanie, procedury arbitrażowej przewidzianej w załączniku do konwencji.

ROZDZIAŁ X INNE POROZUMIENIA MIĘDZYNARODOWE I PRAWO WEWNĘTRZNE STRON

Artykuł 27 Inne porozumienia i ustalenia międzynarodowe

1. Strony, będące członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, będą w stosunkach wzajemnych kierować się przepisami Wspólnoty, a więc tym samym nie będą stosować reguł wynikających z niniejszej konwencji, z wyjątkiem sytuacji, w której dana kwestia nie jest regulowana przepisami Wspólnoty.

2. Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie zabrania Stronom zawierania porozumień międzynarodowych uzupełniających lub rozwijających te postanowienia albo rozszerzających zakres ich zastosowania.

3. W przypadku porozumień dwustronnych niniejsza konwencja nie zmienia praw i obowiązków Stron, jakie wynikają z takich porozumień, a nie wpływają na korzystanie przez inne Strony z ich praw lub wykonywanie ich zobowiązań na mocy niniejszej konwencji.

Artykuł 28 **Stosunek konwencji do prawa wewnętrznego Stron**

Żadne z postanowień niniejszej konwencji nie zabrania Stronom stosowania przepisów surowszych lub bardziej szczegółowych niż zawarte w niniejszej konwencji wobec usług programowych transmitowanych przez jednostki lub środki techniczne w ramach ich jurysdykcji w rozumieniu artykułu 3.

ROZDZIAŁ XI **POSTANOWIENIA KOŃCOWE**

Artykuł 29 **Podpisanie i wejście w życie**

1. Niniejsza konwencja będzie otwarta do podpisu dla Państw członkowskich Rady Europy oraz innych Państw–Stron Europejskiej konwencji kulturalnej, jak również Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej. Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia lub zatwierdzenia będą składane Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

2. Niniejsza konwencja wejdzie w życie w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie 3 miesięcy od dnia, w którym siedem Państw, w tym co najmniej pięć Państw członkowskich Rady Europy, wyrazi zgodę na uznanie konwencji za wiążącą zgodnie z postanowieniami poprzedniego ustępu.

3. Każde Państwo może zadeklarować w czasie podpisywania lub w każdym późniejszym terminie poprzedzającym wejście w życie niniejszej konwencji w stosunku do tego Państwa, że będzie stosować konwencję tymczasowo.

4. W odniesieniu do każdego Państwa wymienionego w ustępie 1 lub do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, które wyrażą zgodę na związanie się postanowieniami niniejszej konwencji w terminie późniejszym, konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub zatwierdzenia.

Artykuł 30 **Przystąpienie państw nieczłonkowskich**

1. Po wejściu w życie niniejszej konwencji Komitet Ministrów Rady Europy, po konsultacji z Układającymi się Państwami, może zaprosić dowolne inne Państwo do przystąpienia do niniejszej konwencji na mocy decyzji podjętej większością głosów, przewidzianą artykułem 20 d) Statutu Rady Europy, oraz jednomyślną decyzją przedstawicieli Układających się Państw upoważnionych do uczestnictwa w Komitecie.

2. W odniesieniu do każdego Państwa przystępującego niniejsza konwencja wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia dokumentu przystąpienia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

Artykuł 31 **Terytorialny zakres stosowania**

1. W czasie podpisania konwencji lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, każde Państwo może określić terytorium lub terytoria, do których stosować się będzie niniejsza konwencja.

2. Każde Państwo może też rozszerzyć stosowanie niniejszej konwencji na dowolne inne terytorium w późniejszym terminie w drodze oświadczenia złożonego Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, określającego granice tego terytorium. W odniesieniu do takiego terytorium niniejsza konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania takiego oświadczenia przez Sekretarza Generalnego.

3. Wszelkie oświadczenia poczynione na mocy dwóch poprzednich ustępów mogą zostać wycofane, w odniesieniu do dowolnego terytorium wymienionego w takich oświadczeniach, w drodze notyfikacji przedłożonej Sekretarzowi Generalnemu. Skutkuje ono w pierwszym dniu miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania takiej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 32 **Zastrzeżenia**

1. W czasie podpisania lub składania dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia:

- a) każde Państwo może zadeklarować, iż zastrzega sobie prawo do ograniczenia retransmisji na swym terytorium — tylko w takim zakresie, w jakim taka retransmisja jest niezgodna z jego prawem wewnętrznym — usług programowych zawierających reklamy napojów alkoholowych stosownie do reguł przewidzianych artykułem 15 ustęp 2 niniejszej konwencji;
- b) Zjednoczone Królestwo może stwierdzić, że zastrzega sobie prawo niewypełniania obowiązku przewidzianego w artykule 15 ustęp 1, dotyczącego zakazu reklamy wyrobów tytoniowych w odniesieniu do reklam cygar i tytoniu fajkowego, nadawanych przez *Independent Broadcasting Authority* środkami naziemnymi na jego terytorium.

Nie przyjmuje się innych zastrzeżeń.

2. Zastrzeżenie zgłoszone zgodnie z poprzednim ustępem nie podlega sprzeciwom.

3. Każde z Układających się Państw, które złoży zastrzeżenie na mocy ustępu 1, może wycofać je w całości lub w części w drodze powiadomienia przedłożonego Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy. Wycofanie zastrzeżenia skutkuje z dniem otrzymania takiego powiadomienia przez Sekretarza Generalnego.

4. Strona, która złoży zastrzeżenie w odniesieniu do postanowienia niniejszej konwencji, nie może domagać się stosowania tego postanowienia przez którąkolwiek inną Stronę; jeśli jednak

zastrzeżenie takie jest częściowe lub warunkowe, Strona może żądać stosowania tego postanowienia w takim zakresie, w jakim sama je przyjęła.

Artykuł 33 **Wypowiedzenie**

1. Każda ze Stron może w dowolnym momencie wypowiedzieć niniejszą konwencję w drodze notyfikacji przedłożonej Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.

2. Wypowiedzenie takie skutkuje pierwszym dniem miesiąca następującego po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego.

Artykuł 34 **Zawiadomienia**

Sekretarz Generalny Rady Europy powiadamia Państwa członkowskie Rady, inne Państwa–Strony Europejskiej konwencji kulturalnej, Europejską Wspólnotę Gospodarczą oraz wszelkie Państwa, które przystąpią lub zostaną zaproszone do przystąpienia do niniejszej konwencji, o:

- a) wszelkich podpisaniach;
- b) złożeniu wszelkich dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- c) wszelkich datach wejścia w życie niniejszej konwencji na mocy artykułów 29, 30 i 31;
- d) wszelkich sprawozdaniach sporządzonych zgodnie z postanowieniami artykułu 22;
- e) wszelkich innych aktach, deklaracjach, notyfikacjach i komunikatach związanych z niniejszą konwencją.

Na dowód czego niżej podpisani, będąc w tym celu należycie upoważnieni, złożyli swe podpisy pod niniejszą konwencją.

Sporządzono w Strasburgu dnia 5 maja 1989 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który będzie przechowywany w archiwum Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy prześle uwierzytelnione kopie wszystkim Państwom członkowskim Rady Europy, innym Państwom–Stronom Europejskiej konwencji kulturalnej, Europejskiej Wspólnocie Gospodarczej oraz każdemu Państwu zaproszonemu do przystąpienia do niniejszej konwencji.

ZAŁĄCZNIK

Arbitraż

1. Wniosek o wszczęcie postępowania arbitrażowego przedkłada się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy. Powinien on zawierać nazwę drugiej strony sporu oraz określać przedmiot sporu. Sekretarz Generalny przekaze w ten sposób otrzymaną informację wszystkim Stronom niniejszej konwencji.

2. W przypadku sporu między dwiema Stronami, z których jedna jest Państwem członkowskim Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, która sama jest Stroną konwencji, wniosek o postępowanie arbitrażowe należy przedłożyć zarówno Państwu członkowskiemu, jak i Wspólnocie, które wspólnie powiadomią Sekretarza Generalnego w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wniosku, czy to Państwo członkowskie lub Wspólnota, czy też Państwo członkowskie i Wspólnota razem będą stanowić stroną sporu. W przypadku braku takiego powiadomienia w wymienionym terminie, Państwo członkowskie i Wspólnota uważane będą za jedną i tę samą stronę sporu dla celów stosowania postanowień regulujących ustanawianie i procedurę sądu arbitrażowego. To samo stosuje się do sytuacji, gdy Państwo członkowskie i Wspólnota, działając wspólnie, występują jako strona sporu. W przypadkach przewidzianych niniejszym ustępem termin jednego miesiąca przewidziany w pierwszym zdaniu ustępu 4 poniżej przedłuża się do dwóch miesięcy.

3. Sąd arbitrażowy składa się z trzech członków: każda ze stron sporu wyznacza jednego arbitra, którzy następnie w drodze porozumienia wyznaczają trzeciego arbitra będącego przewodniczącym sądu. Przewodniczący nie może być obywatelem którejkolwiek ze stron sporu, ani też mieszkać na stałe na terytorium jednej z tych stron, być przez nie zatrudniony ani mieć do czynienia ze sprawą w innym charakterze.

4. Jeśli jedna ze stron nie wyznaczy arbitra w ciągu jednego miesiąca od powiadomienia o wniosku przez Sekretarza Generalnego Rady Europy, arbiter taki zostanie wyznaczony na żądanie drugiej strony przez Przewodniczącego Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w ciągu następnego okresu jednomiesięcznego. Jeśli Przewodniczący Trybunału będzie niezdolny do działania lub jest obywatelem jednego z Państw będących stronami w sporze, wyznaczenia arbitra dokona Wiceprzewodniczący Trybunału lub najstarszy sędzia, jaki będzie osiągalny, nie będący przy tym obywatelem jednej ze stron sporu. Ta sama procedura będzie stosowana, jeśli w ciągu jednego miesiąca od wyznaczenia drugiego arbitra nie zostanie wyznaczony przewodniczący sądu rozjemczego.

5. Przepisy ustępów 3 i 4 stosuje się w miarę potrzeby w celu wypełnienia ewentualnych wakatów.

6. Dwie lub więcej stron, które w drodze porozumienia ustalą, że ich interes jest zbieżny, wyznaczą wspólnego arbitra.

7. Strony sporu oraz Stały Komitet zapewnią sądowi rozjemczemu wszelkie udogodnienia niezbędne dla efektywnego przeprowadzenia postępowania.

8. Sąd rozjemczy ustali swój własny regulamin postępowania. Decyzje będą podejmowane większością głosów. Wyrok sądu jest ostateczny i wiążący.

9. Sąd rozjemczy poinformuje o swym wyroku Sekretarza Generalnego Rady Europy, który z kolei powiadomi wszystkie Strony niniejszej konwencji.

10. Każda ze stron sporu poniesie koszty powołania swego arbitra; obie strony w równych częściach poniosą koszty powołania trzeciego arbitra oraz koszty związane z arbitrażem.